

Mladi lovec.

(Spisal —è.)

o je bilo skakanja tistega večera! Mati je vse podstrešje preobrnila, dokler ni naposled izmej stare šare izvlekla zarujavelo mišolovko, katere je Slavko tako zeló potreboval. Slavko je tistega popóludne baš svoje naloge izdeloval, ko je slišal pod svojo posteljico nekako škrabanje in kljevanje. Vzdignil je okroglo zlatovlaso glavico in poslušal, češ, sem li dobro čul in res je vže mislil, da se je motil, ko se je zopet ponovilo ono škrabanje in kljevanje. — Kaj je to? začel je premišljevati naš modrijanček. Strah? Strah ne bode, prezgodaj je še. I kaj bi neki bilo.

Ahà! šinila je Slavku srečna misel v glavo, miška je, miška, prava pravcata miška! In bila je miška in Slavka takó zmotila, da je pozabil na naloge in le na to mislil, kako bi to malo stvarco, katera pod njegovo posteljico tako pridno škrba, žaga in pili, ujél.

— Mati! mati! — pri-
 tekkel je k ma-
 teri, ki je
 v kuhinji ve-
 čerjo priprav-

ljala — miška, miška! —

— Kje je miška? — poprašala je mati in se hitro ogledala okolo sebe po kuhinji, ker je mislila, da Slavko miško podí.

— Tam, tam pod mojo posteljico! — hitel je v jednej sapi pripovedovati Slavko.

— Pojdi, pojdi, naj bode, kaj toliko kričiš zaradi borne miške — posvarila ga je mati.

— Bodete videli mati! — jaz jo ulovim, še nocoj jo ulovim! Kje pa imate mišolovko, mati? —

— Saj imam res časa, da bom zdaj tebi iskala mišolovke! —

— Ali mati, zlata moja mati, dajte poiščite mi mišolovko, nikdar vas ne bodem več nadlegoval in vedno poslušal. Mati, dajte jo no poiščite, mati moja!

Kaj je hotela mati, šla je iskat mišolovke in jo dolgo iskala mej staro šaro. In kakó je bil Slavko mišolovke vesel. Dà, ali miška neče v prazno mišolovko,

takó neumna pa še vender ni. Prosil je, prosil zopet mater slanine, dokler je ni dobil, da se bode miška raje ujela.

Nabodel je Slavko slanino na vilice in hajdi k ognjišči. Ondù je slanino takó lepo opekel in okadil, da bi morala miška res brez vsega noska in brez želodčka biti, da bi ne pokusila lepo dišeče slanine. In s kako resnôbo in spretnostjo je postavil mišolovko pod svojo posteljico, trdno uverjen, da se bode prihodnje jutro radoval ujete sirotice.

Moral je Slavko v posteljico. Kakó je nategoval ušesi, da bi zopet slišal kako škrabanje in še sopsti si ni upal, da bi miške, katera je bila izvestno vže na potu v njegovo mišolovko, ne ustrašil. In ni se varal naš Slavko! Ko je zjutraj pogledal v nastavljeno mišolovko, zagledal je v njej majhno, pepelasto živalco z dolgim repkom in takimi brki, ki bi čast delali samemu kraljeviču Marku. Živalca ga je takó mило in otožno pogledavala z ónimi bistrimi, okroglimi očesci, ali Slavka ti pogledi niso motili, on je bil zdaj junak brez srca, ki je vže davno odločil osodo nesrečnej miški.

Najprej je Slavko miškico vsem v hiši pokazal in vsak je moral živalco skrbno ogledati si in mladega loveca pohvaliti, potem jo je odnesel v kotiček na dvorišči, ki je mejil z lepo ozidanim vrtom. Tù je bila zbrana vže lepa družbica: bil je tù mali dolgodlaki psiček „šineteljček,“ kateri bi lahko rekel o sebi: jaz se nobenega ne bojim, če sem tudi majhen, pa sem hud; bila je tukaj tudi šineteljčkova priliznena prijateljica kuma rujavka. O da ste ju videli tukaj, kako sta skočila proti Slavku, kateri je nesel ubogo jetnico, katero je takój kurji pot obli, ko je ugledala najina znanca. Dà, ali Slavko, ta je pokazal, da je on gospodar, položil je mišolovko na tla in miril razburjena sovražnika uboge miške . . .

Rujavko je pognal nemilostivo na šineteljčkovo hišico, češ naj se ondù malo pokorí in pripravlja na mastno pečenko. Le šineteljčka zadelo je to posebno odlikovanje, da je smel skakati in lajati okolo mišolovke. Le poglejte jih! Naš Slavko pazi, kakor kak odličen vojskovodja, na ves prizor; zna se, da ga včasih malo smeh posili, saj ni čudo, ko gleda šineteljčka, kakó se jezí in kozolce preobrača okolo uboge ujete živalce. Kumica rujavka bi najraje imela, da bi Slavka in šineteljčka niti blizu ne bilo, saj jej je tudi hudó, da mora ves prizor tako od daleč gledati, ko bi vender najraje takój skočila nad siromašno miško. Le poglejte jo, kakó se je stisnila in kakó je oči napela; huda jeza se v njej kuha in kdo vè, kaj bi bilo, ako bi se ne bala biča, katerega ima Slavko stisnenega pod pázduho. Nù, bode li vže jedenkrat tega dosti? — — — In res! Slavko se je vže naveličal tega prizora, prime mišolovko, pokliče k sebi kumo rujavko — strašen prizor — srca bijó, oči se svetijo, šineteljček laja, rujavka puha, miška se stiska, Slavko se smeje, — da-si mu se pri vsem tem vender le mило stori za ubogo miško — vratea se odpró, miška skoči in zgine v hladni grob — lačni želodec kumice rujavke. — —

